

Tadeusz Kaletyn

Piotrowice Polskie, pow. Ząbkowice. Stanowisko 1, 2

Informator Archeologiczny : badania 6, 213-214

1972

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

sierpowato biegnący wał, który robi wrażenie naturalnego wzgórza ze względu na nieproporcjonalnie duże rozmiary, a nadto brak materiału zabytkowego. Niemniej mógł on stanowić naturalną osłonę niewielkiej osady, ulokowanej w nieckowatej kotlinie przylegającej do "wału".

Badania przeprowadzono rowem sondażowym, biegnącym od styku wału ku środkowi kotlinki o łącznej długości 25 m i powierzchni 75 m². Miąższość warstwy kulturowej wahała się od 40 - 80 cm, miejscami zanikała pod humusem. Na stropie calca odkryto 2 paleniska kamienne w odstępie 10 m. W odległości 3 m od domniemanego wału odsłonięto fragment jamy o wym. 5 x 1,5 m, i głębokości 1,90 m. Kształt jamy w profilu był nieckowaty. Ceramika z warstwy kulturowej i palenisk jest niezdobiona o zniszczonej chropowatej powierzchni, wykonana ręcznie i niekiedy zbliżona do grubościennej ceramiki z okresu późnorzymskiego. Ornamentowana jest jedynie ceramika z jamy a zachowane dna są płaskie ze śladami podsypki. Oprócz tego odkryto przęślik gliniany, a w palenisku nr 1 brązową główkę szpili lub fibuli żelaznej, poprzecznie żłobkowaną. Wobec bardzo ubogiej zawartości warstw osadniczych chronologię ustala się w oparciu o ceramikę.

Można sądzić, że istniało tu osadnictwo dwufazowe. Faza I - VI wiek reprezentowana jest przez paleniska, a faza II - VII-IX wieki, przez jamę mieszkalną

Badania winny być kontynuowane.

PLOTROWICE POLSKIE, pow. Ząbkowice
Stanowisko 1, 2

Konserwator Zabytków Archeologicznych
we Wrocławiu

Badania prowadził mgr Tadeusz Kaletyn.
Finansował WKZ we Wrocławiu. Drugi sezon badań. Cmentarzysko kurhanowe z IX-X w.

Stanowisko nr 1

Ratowniczymi badaniami objęto mogiłę nr 12, o kolistej podstawie i mocno zniwelowanym nasypie. Wymiary kurhanu: średnica podstawy 7 m, wysokość 0,6 m. Był zbudowany z ziemi i gliny. W górnej, środkowej części mogiły wydzielono wkop, o kształcie gruszkowatym, wypełniony próchnicą i piaskiem. W omawianym wkopie, wśród przepalonych węgli drzewnych znajdowały się drobne ułamki przepalonych kości ludzkich oraz kości zwierzęcych. U zewnętrznej podstawy kurhanu znajdowały się fragmenty ceramiki. Ponadto rozpoczęto ratownicze badania wykopaliskowe na stanowisku nr 2, kurhanie nr 6.

Stanowisko nr 2

Wykonano pomiar i plan wysokościowy obiektu. Wytoczono siatkę pomiarową. Mogiła ma kształt zbliżony do prostokąta, o zaokrąglonych narożach. Jej wymiary, u podstawy około 18 x 12 m, wysokość około 2,5 m, jest wydłużona po linii wschód-zachód. Badania kurhanu prowadzono w obrębie czterech ćwiartek przedzielonych świadkami o szerokości 1 m. Ponadto ze względu na wydłużony kształt kopca poszczególne cztery ćwiartki podzielono dodatkowo świadkiem na 2 części. Obserwacja poczyniona podczas zdejmowania poszczególnych warstw wydzielonych w badanej ćwiartce D pozwala przypuszczać, że istniały 2 etapy budowy i użytkowania kurhanu. Podczas eksploracji wydobyto ułamki naczyń glinianych, drobne fragmenty przepalonych kości ludzkich i zwierzęcych.

Badania będą kontynuowane.

PŁOWCE, pow. Radziejów

Katedra Archeologii

Łódzkiego Uniwersytetu

Badania prowadził dr Andrzej Nowakowski.
Finansował Uniwersytet Łódzki. Drugi sezon badań. Cmentarzysko wczesnośredniowieczne /XII w./.

Badania były kontynuacją wykopalisk rozpoczętych w roku ubiegłym. Celem ich było ustalenie chronologii i charakteru cmentarzyska odkrytego na terenie pobożwiaka z 1331 r. i wyjaśnienie jego ewentualnego związku z bitwą.

W roku bieżącym przekopano ogółem 100 m² i odkryto 9 pochówków. Okazało się, że szkielety spoczywają w oddzielnych jamach grobowych, w związku z czym wykluczono istnienie mogiły zbiorowej.

W grobach odkryto szkielety męskie, żeńskie i dziecięce. Większość z nich była skierowana czaszkami na zachód. W dwóch przypadkach odsłonięto nawarstwiające się na siebie pochówki.

W niektórych grobach znajdowało się wyposażenie / noże żelazne, kabłączki skroniowe z brązu, wiaderko drewniane. Przedmioty te, a więc i całe cmentarzysko datować trzeba na schyłek XII w.

Należy więc wykluczyć możliwość pochowania tu poległych w bitwie pod Płowcami. Odkryty obiekt jest więc typowym wiejskim cmentarzyskiem.

W roku przyszłym nie planuje się na stanowisku dalszych badań.